

เวียดนามกับการเจริญเติบโตในอุตสาหกรรมยางพารา

เวียดนามเป็นผู้ส่งออกยางเป็นอันดับ 4 ของโลกรองจากประเทศไทย อินโดนีเซีย และมาเลเซีย โดยเวียดนามได้ตั้งเป้าหมายที่จะขยายพื้นที่เพาะปลูกเป็น 550,000 เฮกตาร์ (1.36 ล้านเอเคอร์) ภายในปี 2553 ซึ่งคาดว่าเจ้าของสวนยางรายย่อยจะเพิ่มการเพาะปลูก โดยผลผลิตของเจ้าของสวนยางรายย่อยจะน้อยกว่าผู้ปลูกยางรายใหญ่ เพราะพวกเขามีต้นยางที่อายุน้อยกว่า การลงทุนก็น้อยกว่าตลอดจนความชำนาญที่น้อยกว่าเจ้าของสวนยางรายใหญ่

ถ้าจะพูดถึงความเป็นมาของยางพาราในเวียดนามแล้ว จะพบว่า ยางพาราถูกนำเข้ามาในประเทศเวียดนาม ตั้งแต่ปี 2440 จากนั้นในปี 2449 มีการปลูกสร้างสวนยางเชิงการค้าขึ้นเป็นครั้งแรกบริเวณภาคตะวันออกเฉียงใต้ของเวียดนาม โดยในปี 2487 เวียดนามมีพื้นที่ปลูกยางทั้งสิ้น 108,400 เฮกตาร์ ก่อนเข้าสู่ยุคของสงครามโลกและในปี 2501 มีการนำต้นยางพันธุ์ดีมาทดลองปลูกครั้งแรกทางตอนเหนือของเวียดนามและขยายพื้นที่ปลูกยางเป็น 6,725 เฮกตาร์ในปี 2506 แต่จากสภาวะมรสุมในเวียดนามทำให้พื้นที่ปลูกยางลดลงเหลือเพียง 4,528 เฮกตาร์ในปี 2518 ส่วนในเขตพื้นที่สูงของเวียดนามก็มีการเริ่มปลูกยางเมื่อปี 2463 และพัฒนามาเป็นการปลูกเชิงการค้าในปี 2500 จนมีพื้นที่ 3,490

รองศาสตราจารย์เดช วัฒนชัยยิ่งเจริญ

เฮกตาร์ในปี 2518 ต่อมาในปี 2519 เวียดนามมีพื้นที่ปลูกยาง 76,600 เฮกตาร์ซึ่งให้ผลผลิต 40,200 ตัน ตั้งแต่ปี 2525 เป็นต้นมา รัฐบาลเวียดนามมีนโยบายขยายพื้นที่ปลูกยางให้ถึง 700,000 เฮกตาร์ ภายในปี พ.ศ. 2558-2563 ทำให้อัตราการขยายตัวของพื้นที่ปลูกยางใหม่จึงเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วประมาณ 13,400 เฮกตาร์ต่อปี

ในปี 2549 เวียดนามมีพื้นที่ปลูกยางประมาณ 516,000 เฮกตาร์โดยให้ผลผลิตยางธรรมชาติประมาณ 553,500 ตัน ทั้งนี้เวียดนามมีการพัฒนาการผลิตยางจาก 468,600 ตันในปี 2548 เป็น 553,500 ตันในปี 2549 คิดเป็นผลผลิตเฉลี่ย 1,552 ตัน/เฮกตาร์ในปี 2549 เพิ่มขึ้น 8.2% จากปี 2548 การเพิ่มขึ้นของปริมาณผลผลิตยางธรรมชาติของเวียดนามมิใช่เกิดจากพื้นที่กรีดยางที่มากขึ้น แต่เกิดจากการพัฒนาพันธุ์ยาง การบำรุงรักษาและการจัดการระดับแปลงที่มีประสิทธิภาพ

ในปี 2549 การผลิตยางในเวียดนามมีการแบ่งเป็นพื้นที่ของรัฐ 71.6% ของการผลิตทั้งหมด แม้ว่าจะมีพื้นที่ขนาดใหญ่เพียง 57.5% ของพื้นที่ทั้งหมด ผลผลิตเฉลี่ยของสวนยางขนาดใหญ่ (Estate) คิดเป็น 1,661 กก./เฮกตาร์/ปี พื้นที่ปลูกยางที่สำคัญของเวียดนามอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของเวียดนาม ตามด้วยบริเวณพื้นที่สูงและชายฝั่ง คิดเป็น 331,970 เฮกตาร์ 117,230 เฮกตาร์ และ 66,900 เฮกตาร์ ตามลำดับ ผลผลิตยางที่สูงที่สุดอยู่บริเวณภาคตะวันออกเฉียงใต้ มีปริมาณการผลิต 431,080 ตัน (77.9%) ตามด้วยบริเวณพื้นที่สูง 93,600 ตัน และเขตชายฝั่ง 28,840 ตัน ผลผลิตเฉลี่ยในปี พ.ศ. 2549 คิดเป็น 1,656 กก./เฮกตาร์ในภาคตะวันออกเฉียงใต้ เขตพื้นที่สูงคิดเป็น 1,311 กก./เฮกตาร์ และ 1,162 กก./เฮกตาร์ ในเขตพื้นที่ชายฝั่ง

Vietnam Rubber Group (VRG) เป็นผู้ผลิตยางธรรมชาติรายใหญ่ที่สุดของเวียดนามซึ่งให้ผลผลิตที่สูงที่สุด 1,831 ตัน/เฮกตาร์โดยเฉลี่ย และ 1,966 ตัน 1,451 ตัน และ 1,271

ตัน/เฮกตาร์/ปี ในภาคตะวันออกเฉียงใต้ บริเวณพื้นที่สูง และชายฝั่งตามลำดับในปี 2549 เมื่อปี 2548 ขางพาราของ VRG ให้ผลผลิต 325,900 ตัน คิดเป็น 63.1% ของการผลิต ยางธรรมชาติทั้งหมดผลผลิตของสวนยางของ VRG เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจากการใช้ยางพันธุ์ดี ซึ่งมีการจำแนกสายพันธุ์ การจัดการที่ดีและเทคนิคที่ดี นอกจากนี้ราคายางพาราที่สูงขึ้นและกำไรที่สูงขึ้นในปีล่าสุดกระตุ้นให้ VRG ใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ ใช้ปุ๋ยอินทรีย์และอนินทรีย์ เครื่องป้องกัน ฝน ยาป้องกันเชื้อรา การกรีดยางและสารกระตุ้น เป็นต้น

ยางธรรมชาติที่ผลิตได้ประมาณ 90% นำไปผลิตเป็นยางแท่ง SVR (Standard Vietnamese Rubber) รองลงมาผลิตเป็นยางแผ่นรมควันประมาณ 4% ส่วนที่เหลือเป็นน้ำยางข้น ซึ่งสมัยนั้น GERUCO (Vietnam General Rubber Corporation) เดิม (ปัจจุบันคือ VRG) ได้ลงทุนสร้างโรงงาน น้ำยางข้น เพื่อผลิตน้ำยางข้น 2 ชนิด คือ HA, LA และวางแผนขยายการผลิตเป็น 500,000 ตัน/ปี พื้นที่ปลูกยางของเกษตรกรรายย่อยและภาคเอกชนมีการพัฒนาอย่างรวดเร็วจาก 141,000 เฮกตาร์ในปี 2544 เป็น 219,000 เฮกตาร์ในปี 2549 คิดเป็นพื้นที่ 42.5% ของพื้นที่ปลูกยางทั้งหมด แต่มีการผลิตเพียง 28.4% ต่อมาผลผลิตได้รับการปรับปรุงจนถึง 1,334 กก./เฮกตาร์ในปี 2549 โดยสูงกว่าปีที่แล้ว 21.8% แต่ผลผลิตดังกล่าวยังคงต่ำเนื่องจากยางยังมีอายุน้อยและมีการลงทุนต่ำกว่าปีที่แล้ว อย่างไรก็ตาม สวนยางเอกชนบางแห่งให้ผลผลิต 2 ตัน/เฮกตาร์ที่เดียว นอกจากนี้จากพื้นที่ปลูกยางใหม่ 31,000 เฮกตาร์และยางที่ปลูกทดแทนภายในโครงการ Agricultural Diversification Project กว่า 10,000 เฮกตาร์ซึ่งได้เงินกู้มาจากธนาคารโลก และ AFD (French Development Agency) คาดว่าจะให้ผลผลิตเป็นที่น่าสนใจ

จีนเป็นตลาดนำเข้ายางใหญ่ที่สุดของเวียดนาม ยอดส่งออกโดยรวมไปจีนมีจำนวน 339,000 ตันใน 9 เดือนแรกของปี 2550 นับได้เป็น 67.5% ของยอดส่งออกทั้งหมด

เกาหลีเป็นผู้นำเข้ายางใหญ่อันดับ 2 ซึ่งบริโภค 23,000 ตัน ตามด้วยเยอรมนีซึ่งซื้อถึง 20,000 ตัน ใต้หวัน 17,000 ตัน และรัสเซีย 15,000 ตัน สินค้ายางที่เวียดนามส่งออกคือ SVR 3L คิดเป็น 280,842 ตันหรือ 39.7% ของปริมาณยางส่งออกทั้งหมดในปี 2549 ตามด้วย SVR 10 จำนวน 111,138 ตัน หรือคิดเป็น 15.7% และน้ำยางข้น จำนวน 86,345 ตัน หรือ 12.2% น้ำยางข้นพุ่งขึ้นเป็น 3.43% เมื่อเทียบกับปี 2548

ส่วนในปี 2550 ยอดส่งออกยางส่วนใหญ่จะส่งออกไปยังจีน เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น เยอรมนีและสหรัฐ จำนวน 830,000 ตัน มูลค่ารวมทั้งสิ้นเกือบ 1.4 พันล้านดอลลาร์ ในปี 2550 เป็นสถิติที่สูงขึ้น 19.1% และเพิ่มขึ้นจากระดับในปี 2549 ที่ 8% โดยในช่วง 7 เดือนแรกของปี 2550 อยู่ที่ระดับ 344,000 ตัน มูลค่ารวม 659 ล้านดอลลาร์ เมื่อเทียบเป็นรายปี ปรับตัวลดลง 3.2% และ 0.3% ตามลำดับ เวียดนามคาดการณ์รายได้จากการส่งออกยางไปยังสหภาพยุโรปในปี 2550 จำนวน 233.2 ล้านดอลลาร์ ปรับตัวเพิ่มขึ้นจากระดับปี 2549 ที่ระดับ 155.5 ล้านดอลลาร์ จำนวน 125 ล้านดอลลาร์ในปี 2548 และเกือบ 83.6 ล้านดอลลาร์ในปี 2547 โดยเวียดนามสามารถกวาดรายได้จากการส่งออกสินค้าไปยังจีนในช่วงปีที่ผ่านมา 770 ล้านดอลลาร์ และตั้งเป้าเพิ่มพื้นที่ปลูกยางในประเทศเป็น 700,000 เฮกตาร์ภายในปี 2553 จากเดิมที่ระดับ 500,000 เฮกตาร์ในปี 2548 และเร่งสร้างโรงงานผลิตยางในประเทศเพิ่มอีกในเร็ววันนี้

การบริโภคยางธรรมชาติในเวียดนามยังคงไม่เพียงพอ คิดเป็น 12-13% ของจำนวนการผลิตทั้งหมด (65,000-70,000 ตัน/ปี) สินค้ายางขึ้นพื้นฐานอยู่ระหว่างการพัฒนาประเทศภายใต้นโยบายรัฐบาลที่ส่งเสริมทุกภาคส่วนในการมีส่วนร่วมในการผลิตยาง ยางรถและท่อยางผลิตเพื่อพาหนะขนาดใหญ่ รถมอเตอร์ไซด์ จักรยานและ สินค้าอื่นๆ อาทิ ถังมือยาง ที่นอนยาง ยางสังเคราะห์ เป็นต้น ส่งขายให้ตลาดในประเทศ บางส่วนส่งออกเพิ่มขึ้นทุกปี

ในโครงการพัฒนาทางธรรมชาติของเวียดนาม เวียดนาม
ประสบกับข้อจำกัดบางประการ ด้วยพื้นที่จำกัดในการปลูก
ยางดังนั้นสวนยางปลูกใหม่จึงอยู่บริเวณพื้นที่สูงและทาง
ตอนเหนือ เทคนิคขั้นสูงและพันธุ์ยางที่ให้ผลผลิตสูงควรมี
การนำมาใช้เพื่อให้ได้ผลผลิตที่เพียงพอ การผลิตเกิน
ปริมาณของ SVR 3L เป็นผลมาจากนำยางคุณภาพดีจาก
สวนยางขนาดใหญ่ ควรมีการลดพื้นที่แต่เพิ่มน้ำยางแทน
เพื่อตอบสนองให้ทันตลาดโลก ในการพัฒนาสวนยางขนาด
เล็ก SVR 10 และ SVR 20 คาดว่าจะมีการผลิตมากขึ้น การ
เปลี่ยนแปลงของราคายางธรรมชาติเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผล
กระทบต่อการขยายพื้นที่ปลูกยางและการผลิตยาง สมาคม
ยางพาราของเวียดนามได้จัดสรรเงินประกันเพื่อการส่งออก
ยางธรรมชาติและสนับสนุนสมาชิกผู้ผลิตเพื่อลดความเสี่ยง
ด้านราคาในการส่งออกยาง อย่างไรก็ตามเป็นการยากที่จะ
สนับสนุนผู้แปรรูปยางในกรณีที่ราคาเกิดความผันผวน เพื่อ
จัดการความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้นของทั้งผู้ผลิตและผู้บริโภค
ยางธรรมชาติ ข้อมูลอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราจึงเป็น
สิ่งจำเป็นในการคาดการณ์สถานะตลาดยางธรรมชาติและ
ผลักดันแผนการพัฒนายางในประเทศให้เพียงพอ ความ
ร่วมมือระหว่างประเทศควรมีความเข้มแข็งเพื่อให้ราคา
ยางธรรมชาติสมเหตุสมผลและผันผวนน้อยที่สุด

ผลิตภัณฑ์ยางพาราสร้างมูลค่าเพิ่ม แต่การแปรรูปยางใน
เวียดนามประสบปัญหาอย่างมากเพราะขาดเทคโนโลยีที่
ทันสมัย ตลาด และการส่งออก การลงทุนที่มีอย่างหนาแน่น
ในระดับปลายน้ำต้องได้รับการสนับสนุนการลงทุนจาก
ต่างประเทศเพื่อผลิตสินค้าแปรรูปประเภท จุ่ม (ถุงมือ ถุงยาง)
ยางพาดำและยางผสมเพื่อตอบสนองการบริโภคใน
ประเทศและเพื่อการส่งออก

เวียดนามมีขีดความสามารถในการผลิตสูงไทยไม่ได้ การ
แปรรูปไม่เท่าไทย แต่การที่เขาเปิดประเทศทำให้เกิดการ
เคลื่อนย้ายครั้งใหม่ อุปกรณ์ที่นำไปตั้งมีประสิทธิภาพว่าไทย
ในการผลิตต่อหน่วย ต้นทุนแรงงานถูกกว่า เวียดนามมีข้อ

ได้เปรียบที่ทำเรือ เราเองมีปัญหาคือเราผลิตยางแผ่น มีเพียง
ไม่กี่บริษัทในโลกที่ซื้อใช้ เฉพาะกลุ่มที่ต้องการอนุมูลยาง
ชั้นเพื่อการยืดหยุ่นที่ดี ทั่วโลกส่วนใหญ่ต้องการยางแท่ง
และน้ำยางข้น

แม้ประเทศเวียดนามจะเป็นประเทศเพื่อนบ้านอีก
ประเทศหนึ่งที่พยายามจะได้อันดับผู้ผลิตยางธรรมชาติของ
โลกขึ้นมา และเป็นที่ยกย่องของ IRCo ในการเชิญเข้า
ร่วมเป็นสมาชิก โดยมีเป้าหมายในการวางแผนการผลิต
ยางพาราของทั้งโลกเพื่อให้สัมพันธ์กับปริมาณความ
ต้องการโลก เนื่องจากหลายประเทศมีการเพิ่มพื้นที่ปลูกยาง
อย่างต่อเนื่องโดยขาดการวางแผนการผลิต หากไม่มีการ
ร่วมมือระหว่างกัน คาดว่ายางพารามีราคา 1 เหรียญต่อ
กิโลกรัมในตลาดโลกในปี ค.ศ.2015

